

Minut var der en Gravens Stilhed i den dystre Sal. Saa rejste der sig lidt efter lidt højlydte Protester fra mange Sider.

»Det maa ikke ske!« sagde en gammel Bonde op-
hidset.

»Det er jo Forræderi!« raabte Lærer Tanning, og hans Ord blev gentaget af flere.

Gjærup sad med Albuen paa Knæet og Haanden omkring Hagen. Aldeles lamslaaet stirrede han gennem Brillerne hen paa Tyrstrup — med Øjne saa runde og mørke som en Natfugls. Han havde denne gang været saa sikker paa sin Sejr. Og nu havde Enslev igen ved en lynsnar Manøvre slaaet ham Vaabnet ud af Haanden.

Tyrstrup føjede til, at de — undertiden miskendte — Bestræbelser, der fra flere Sider var gjort for at afværge denne triste Katastrofe, altsaa ikke var bleven kronede med Held. Han havde dog det Haab, at Sammenholdet i Partiet skulde vise sig stærkt nok til at modstaa ogsaa denne svære Rystelse, og han bad tilsidst alle de Tilstedeværende om at tilsige ham og det øvrige Ministerium deres virksomme Støtte i den bitre og sørgelige Kamp, der sikkert forestod.

Som Svar herpaa sprang Lærer Tanning op og raabte i heftig Bevægelse:

»Danmark leve!«